

Můj milý deníčku

Můj milý deníčku,

to zas byla noc! Já **toho** Karla **snad** střelím! Že já **včera** vůbec někam šel. **Je** mi pěkně pod psa a v puse mám sucho jako na Sahaře. **No** a **úplně nejhorší** je, že jsem někde ztratil peněženku a vůbec nevím kde to bylo. Asi bude někde, **kde** jsem **prošel** víckrát. A to jsem tam měl:

- 180 korun
- trsátko
- kondom značky Trojan
- členskou kartu klubu přátel Iluminátů
- pohotovostní nůž, co se skládá jako tangram
- přívěšek z Egypta
- fotku z Bermud

Tak snad ji najdu. Bez ní to dál nepůjde! No ještě že jsem si to všechno zapsal a snad z toho zjistím, kudy jsem včera chodil.

Dnešní zápis si píšu netradičně **z** hospody. Nesud' mě, deníčku, víš, že normálně skoro nepiju. Ale nějak **mě** dnes přepadla chuť na **j**edno orosené. Vydal jsem se tedy zjistit, jestli moje kdysi oblíbená hospoda ještě funguje. Vyrazil jsem Luční **přes** Vysockou dolů ke kruháči a **z** něj pak po **Won**kově na křižov**at**ku. Na Dolní nebyl tak velký provoz, tak jsem šel podél ní asi čtvrt kilometru směrem k centru. Jakmile se zprava napojila Libušínská, stačilo jen přeběhnout parkoviště a už jsem seděl tady.

V hospodě nikdo známý, tak jsem dal pivčo a poté hned ruma na cestu a vyrazil dál. Byla tam tma jako v pytli, ale směr jsem věděl a stačí se ho jen držet. Neušel jsem ani 100 metrů a za sebou slyším „Bratře Bobře, bratře Bobře! Další zpráva a ta nás vede pěšky přes řeku. Hned za lávkou máme zase hledat.“ Nějaký děcka se tu potulovaly v tuhle hodinu, dokážete si to představit? No samozřejmě jako zodpovědný dospělý jsem je nemohl nechat v noci samotné!

Hned za mostem už ti pidižvíci stáli nad dalším papírem a křičeli „156° a 260 stop!“. Ty dnešní děti jsou teda podivný, asi zas nějaký ty jejich internety! Ale za chvíli už stáli nad dalším papírem a zase: „259° a 540 stop“. Ale měli teda tempo, další jsem skoro nestihl. „226° a 270 stop!“ ozvalo se a už si zase balili ty svoje saky paky. „171° a 150 stop!“ a potom hned „231° a 670 stop!“. Co Vám budu vykládat, začali mě pěkně štvát, ale já už ani nevěděl kde jsem, tak mi nezbylo nic jiného, než je dál sledovat. „189° a 670 stop!“ zakřičel ten největší z nich a zas chytli čáru. Na další jsem dobíhal jen tak tak, ale slyšel jsem „111° a 610 stop!“. Ani jsem nestihl popadnout dech a už zas fičeli. „211° a 330 stop!“ slyšel jsem na další jejich zastávce. Když na další zase zahlásili „127° a 440 stop!“, tak mi už fakt začala docházet trpělivost! Naštěstí jsem po pár krocích narazil na svůj oblíbený podnik a za okny viděl Karla. Zahrozil jsem na ně do tmy ještě pěstí a šel se uklidnit pivíčkem.

Z hospody nás vyhodili poměrně brzy, už zavírali. Stihli jsme však v obchodě naproti pořídit dostatečnou zásobu na další cestu. A hned šly takzvaně kolký dolů. Na rozjezd pivečko a nějaký neidentifikovatelný líh, co měl Karel ještě v placatce. Abych pravdu řekl, tomu jeho likéru jsem moc na chuť nepřišel. Proto jsem po pár krocích odšpuntoval první z bílých vín, co jsme měli. Karel otevřel druhé, kterému pořád říkal tramín bílý - neměl jsem sílu ho opravovat, vlastně to vzhledem k naší cestě dávalo celkem smysl. V půlce rovného úseku trasy jsme si otevřeli dvě piva a rumíček. A zatímco jsme popíjeli ten rum, vykračovali jsme si dál. Víno i obě pivečka, jsme časem dopili, tak jsme si načali ještě jedno slámové. No a sotva do nás padl další rumík, už jsme se rozhodovali, kam zabočíme.

Další úsek jsme zahájili opět pívkem, byl to, tuším, ležák. Slámovka už nám odpočívala v žaludku a tak jsme na ni navázali lahvinkou portského. Po chvilce bylo portské tak sladké, že jsme si museli dát dva bílé rumy jen tak na spravení chuti. Víno jsme na chvíli odložili a radši jsme si dali ještě dva rumy na rozmyšlenou, protože jsme stáli na další křižovatce.

To víno jsme dopili spíš tak z povinnosti, pro příště víme, že portské není pití pro chlapy. To bílé, co jsme pili na začátku bylo mnohem lepší. Takže na uklidnění žaludku opět rum, dvě pivečka a šlo se dál. Také jsme si otevřeli poslední z nakoupených vín, tentokrát šlo o ryzlink. Kořalku na zapití jsme ani nepotřebovali, tohle bílé se pilo skoro samo. Pak už jsme jen dopili rum, dali si poslední hlt ležáku a těsně před koncem cesty jsme vzpomínali, co nám chutnalo nejvíc. Karel tvrdil, že pivečko, ale za mě to byl rozhodně ten rýnský ryzlink.

Dorazili jsme do hospody a já pozdravil krčmářku smeknutím klobouku a mírným pokývnutím hlavy. Prostě naprostý gentleman! Karel si buransky rovnou sedl dozadu a já k němu vyrazil ladným, téměř valčíkovým krokem! Vůbec pak nechápu, proč nás vzápětí krčmářka oba vyhodila na ulici, že takový dvě nacucaný houby, co jí zbourají celou hospodu teda trpět nebude! Karel měl v sobě očividně nejméně 15 piv, ale chytil čáru a tahal mě někam, kde nám prej určitě naleje!

Musím se přiznat, že části cesty mám trochu v mlze. Pamatuju si jen útržky. Karel se zastavil u kraje cesty, chvilku koukal do blba a pak pronesl:

„Nedaleko jsem tady jednou byl ve veganský hospodě a víš, co mi donesli místo burgeru? Rajče mezi dvěma žampionama! Neuvěřitelný!”

Nebo pak jednou se zadíval do ulice se slovy:

„Víš, že doma pěstuju krásný kytky? Pěkně v řadě bledule, vlčí máky a sněženky! Jen škoda, že nekvetou najednou. To by byla krása!”

Pak zas jednou prohodil moudro:

„Víš, že jsem vždycky měl raději Santu než Ježíška? Asi se mi holt líbí ta jeho čepice!”

A když už jsme byli u rohu jeho domu, kam jsme mířili:

„Počkej, mám tam pro tebe ve sklepě připravený víno. Hezky si dáme chardonnay, pak frankovku a zakončíme to veltlínem!”

Karel je dneska k nezastavení. Nakonec mě dotáhl k sobě domů a začal mě hostit vším tekutým co doma našel. Když už se začal naklánět pod dřež a vytahovat savo, sebral jsem poslední zbytky rozumu a navrhl, že dáme ještě jedno točený. Karel našťestí hned chytil slinu, ale prej se musíme po cestě ještě stavit pro pár kamarádů, ať je nás pořádná grupa.

Vaška jsme potkali u vchodu, ale nedal si říct. Ještě teď slyším, jak zvonil klíčkama, když odemykal.

Kousek dál na nás malíř Jirka vykoukl z okna a hned se přidal. Stejně mu prý došly barvy. Modrá u oblohy a okr u žní.

Nedaleko bydlí Kozel. Sice už spal, ale dal se přemluvit. Než vyšel ven, Karel skočil za barák na přinesl nám mrkev ještě s hlínou. Prej má kozel nejlepší v okolí.

Když jsme šli dál, zastavilo vedle tágo. A hele Jáchym! Slyšel, že někam jdeme. Tak se sem nechal hodit.

Za rohem si tam zrovna ulevoval Běďa. Trochu jsme za to na něj houkli. Hned se omlouval a říkal, že už potřeboval na malou.

Kousek od něj sice bydlí Jenda Benda, ale toho radši nevezmeme. Je takový roztěkaný a po pár pivech většinou ani neví, kde je.

Pak už jsme jen pokračovali 50 metrů v tomhle směru a za kinem už jsme viděli hospodského, jak na nás mává z okna lokálu.